नामन्तरमपक्रान्तो न विभावितो मया क्वापि गतः। तत्सदृशमोहि तचित्तेन मया कस्यचिद्ब्राह्मणस्य सूनो ऋष्किनामा ह्रदतटजलान्तस्थो ऽङ्गुष्ठे दष्टः। ततो ऽसौ सपदि पञ्चत्वमुपागतः। अथ तस्य पित्रा दुःखितेनाहं शप्तः। यथा दुरात्मन् त्वया निरपराधो मत्सुतो दष्टः। ५ तदनेन दोषेण त्वं मण्डूकानां वाहनं भविष्यसि। तत्प्रसादलब्धजीविकया वर्तिष्यस इति। ततो ऽहं युष्माकं वाहनार्थमाजगाम। तेन च सर्वमण्डूकानामिदमावेदितं। ततस्तैः प्रहृष्टमनोभिः सर्वैरेव गत्वा जलपादनाम्नो दर्दुरराजस्य विज्ञप्तं। अथासावपि मन्त्रिपरिवृतो ऽत्यद्भुतमिदमिति मन्यमानः ससम्भ्रमं ह्रदादुत्तीर्य मन्दविषस्य फणिनः १० फणाप्रदेशमधिरूढः। शेषा अपि यथाज्येष्ठं तत्पृष्ठोपरि समारुरुहुः। किं बहुना तदुपरि स्थानमप्राप्तवन्तस्तस्यानुपदं धावन्ति। मन्दविषो ऽप्यात्मतुष्ट्यर्थमनेकप्रकारगतिविशेषानदर्शयत्। अथ जलपादो लब्धतदङ्गसंस्पर्शसुखस्तमाह।

न तथा करिणा यानं तुरगेण रथेन वा।
१५ नरयाणेन वा यानं यथा मन्दविषेण मे ॥ २४८ ॥

अथान्येद्युर्मन्दविषश्छन्ना मन्दं मन्दं विसर्पति। तच्च दृष्ट्वा जलपादो ऽब्रवीत्। भद्र मन्दविष यथापूर्वं किमप्यद्य साधु नोह्यते। मन्दविषो ऽब्रवीत्। देवाद्याहारवैकल्यान्न मे वोढुं शक्तिरस्ति। अथासावब्रवीत्। भद्र भक्षय क्षुद्रमण्डूकान्। तच्छ्रुत्वा प्रहर्षितसर्वगात्रो मन्द २० विषः ससम्भ्रममब्रवीत्। ममायमेव विप्रशापो ऽस्ति। तत तवानेनानुज्ञावचनेन प्रीणितो ऽस्मि। ततो ऽसौ नैरन्तर्येण मण्डूकान् भक्षयन् कतिपयैरेवाहोभिर्बलवान् संवृत्तः। प्रहृष्टश्चात्तलीनिमवहस्येदमब्रवीत्।

मण्डूका विविधा ह्येते कष्टपूर्वोपसाधिताः।
२५ कियन्तं कालमदीणा भवेयुः खादिता मम ॥ २४९ ॥